

μήπως είναι λίγο φασίστες;

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΘΑ ΑΚΟΥΣΤΕ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ! ΟΙ ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ ΑΝΗΛΙΚΩΝ, Η ΡΟΥΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΔΙΔΑΧΕΣ

Η ιδέα ότι θα πατάς ένα κουμπί και αυτομάτως θα αποκτάς πρόσβαση στη «γνώση» αποτελεί μία τρομερή αντιστροφή του τι είναι η γνώση. Ο καθημερινός βομβαρδισμός με «γεγονότα», «μαρτυρίες» και βίντεο από τις απανταχού μεγάλες και μικρές οθόνες, που παρουσιάζεται ως έγκυρη ενημέρωση, στην πραγματικότητα έχει έναν σκοπό: Την ευθυγράμμιση όλων με την κρατική αλήθεια. Η προσεκτική διαλογή του τι θα γίνει «είδηση» και τι όχι είναι μία πολιτική απόφαση που παίρνεται στα γραφεία του υπουργείου Εσωτερικών¹ και ως τέτοια έχει και μια σειρά από πολιτικές λειτουργίες, με πρώτη και καλύτερη το οργανωμένο βρίσιμο στην εργατική τάξη.

Μόνο τα τελευταία δύο χρόνια έχουμε φάει στη μάπα έναν σκασμό αστυνομικών δελτίων για τη βία και την εγκληματικότητα που μαίνεται στα χαμηλά κλιμάκια της ταξικής πυραμίδας. Από την «οπαδική βία», τους «φασίστες στα ΕΠΑΛ» μέχρι τους βιασμούς και τις παιδοκτονίες φτιάχτηκαν ορισμένα πολύ χρήσιμα εργαλεία σωφρονισμού του συνόλου της εργατικής τάξης και στάλθηκαν πολλαπλά μηνύματα προς όλους και όλες μας.

Δεν έχει περάσει και τόσοσ καιρός από τότε που το πανελλήνιο απείασε για κάτι κλωτσιές που έριξαν δύο ανήλικοι περισσότερες σε έναν φασίστα σταθμάρχη. Πίσω από το θέαμα της «παράλογης βίας», το οποίο έπαιζε επανειλημμένα σε κάθε διαθέσιμη οθόνη, οι δύο ανήλικοι λαιοδότηθηκαν για την εργατική τους καταγωγή και την άρνηση πειθαρχησης στο μέτρο της μασκοφορίας. Ο κύριος Χρυσοχοϊδης, τότε Υπουργός Προστασίας του Πολίτη, αποκάλυψε τους δύο ανήλικους κτήνη² ενώ η μάνα τους συκοφαντήθηκε ως η μήτρα που γεννά την εγκληματικότητα, ως η ανεύθυνη που ανέθρεψε εγκληματίες. Από την Τατιάνα Στεφανίδου μέχρι τον Αντώνη Σρόιτερ,³ το ζήτημα «συμμορίες ανηλικών» εμφανιζόταν συστηματικά αναδεικνύοντας σαν ένα από τα βασικά αίτια αυτού του υποτιθέμενου κοινωνικού προβλήματος τις «δυσλειτουργικές οικογένειες» της εργατικής τάξης.⁴

Με τον ίδιο τρόπο θα πρέπει να αντιληφθούμε και το τελευταίο σκάνδαλο που έπληξε τη χώρα, αυτό της Ρούλας Πισπιρίγκου, δηλαδή ως ένα κομμάτι της επίθεσης εναντίον μας. Παρά τις φιλότιμες προσπάθειες να πειστούμε πως το κράτος και οι ρουφιάνοι του ενδιαφέρονται για την υγεία, την ζωή και τα προβλήματά μας, στην πραγματικότητα το μόνο για το οποίο ενδιαφέρονται είναι η πειθαρχηση και υποτίμηση της εργατικής μας δύναμης. Η πληθώρα δημοσιευμάτων για το ζήτημα του θανάτου των τριών παιδιών στην Πάτρα σίγουρα ήταν ευθυγραμμισμένη με αυτή την κατεύθυνση σκέψης. Γι' αυτό άλλωστε και το «γεγονός» δεν παρουσιάστηκε μοναχό του. Αντιθέτως ήρθε στον αφρό της επικαιρότητας μαζί με μία σειρά άλλων, απροσδιόριστων «γεγονότων» που αφορούσαν την κοινωνική συμπεριφορά και την ταξική προέλευση της μάνας αυτών των παιδιών. Το ότι ήταν μία γυναίκα που έκανε συχνά εκτρώσεις, ζήλευε τον άντρα της και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τον κρατήσει κοντά της, πίστευε στα μάγια, ήταν τόσο φτωχή και λούμπεν που έλεγε ψέματα πως είναι νοσηλεύτρια.⁵ Φυσικά αυτά τα «γεγονότα» δεν είναι προς επαλήθευση, αλλά παρ' όλα αυτά μένουν στον κοινό νου ως αληθινές ιστορίες και σκιαγραφούν μία φιγούρα διδακτικής χρήσης για τις υπόλοιπες

γυναίκες. Το νόημα αυτών των παραβολών, γι' αυτές που είναι να τις εισπράξουν ως χλεύη και ως κρατική σφαλιέρα είναι κατανοτό: μην κάνετε εκτρώσεις, μην πηγαίνετε για καφέ με τις φίλες σας, τα παιδιά σας δεν ανήκουν σ' εσάς, ανήκουν στο έθνος.

Και κάπως έτσι, οι γυναίκες της εργατικής τάξης, παρουσιάστηκαν σαν πρόβλημα, σαν «εσωτερικός κίνδυνος»⁶ ενώ οι οικογένειές τους αναδείχτηκαν σαν ζήτημα που χρήζει αστυνομικής διαχείρισης και κρατικής παρέμβασης. Η εργατική καταγωγή, ο έλεγχος του γυναικείου σώματος και η φτώχεια στιγματίστηκαν ως σημάδια πιθανής εγκληματικής συμπεριφοράς. Και όπως γίνεται πάντα, με την κατασκευή των προβλημάτων πάνε παρέα και οι λύσεις. Για παράδειγμα, διαβάζουμε σε άρθρο της *Καθημερινής*, που δημοσιεύτηκε με αφορμή το σκάνδαλο Πισπιρίγκου, όπου προβληματίζονται εντόνως οι ειδικοί της πρόληψης για την παιδική προστασία και την υποστήριξη των ευάλωτων οικογενειών:⁷

«Και τώρα τι; Τι θα μείνει από αυτή την υπόθεση; Θα συμβάλει στο να συνειδητοποιηθούν λάθη και αστοχίες του συστήματος παιδικής προστασίας σε ό,τι αφορά τις οικογένειες και να γίνουν βελτιώσεις;».

Η αρθρογράφος μάς ενημερώνει πως «Οι ειδικοί που μιλούν σήμερα στην «Κ» δεν καταγράφουν μόνο τις «τρύπες» στο σύστημα παιδικής προστασίας. Προτείνουν και λύσεις. Μας δίνουν «εργαλεία» ώστε να αναγνωρίζουμε ύποπτα σημάδια σε μια οικογένεια με πιθανές κακοποιοτικές συμπεριφορές».

Ορίστε και μία γεύση από τις λύσεις: «[...]ας φανταστούμε ένα σύστημα κοινωνικών υπηρεσιών στους δήμους και στις περιφέρειες, στελεχωμένο με καταρτισμένο προσωπικό, που θα υποστηρίζει ευάλωτες οικογένειες με συγκεκριμένα κριτήρια, παρέχοντας ένα πλέγμα υπηρεσιών. Η ίδια διεπιστημονική ομάδα, βάσει πρωτοκόλλων, θα σημειώνει υπόνοιες κακοποίησης ή παραμέλησης και θα παρακολουθεί στενά τις περιπτώσεις με συχνές επισκέψεις. Σε επίπεδο διάγνωσης, ας φανταστούμε ένα ενιαίο επιστημονικό πρωτόκολλο διάγνωσης που θα αποτελεί κεντρικό εργαλείο προστασίας των παιδιών παντού – από την τοπική αυτοδιοίκηση και την αστυνομία μέχρι τα νοσοκομεία και τα σχολεία. [...] Σε κάθε νοσοκομείο θα υπάρχει μονάδα διάγνωσης της κακοποίησης και υποστήριξης των παιδιών με σύγχρονο εξοπλισμό και όλο το προσωπικό του νοσοκομείου θα είναι εκπαιδευμένο σχετικά. Στην αστυνομία, η εκπαίδευση στη διάγνωση κακοποίησης θα είναι κεντρικό κομμάτι της κατάρτισης του προσωπικού. Ας φανταστούμε επίσης μια κοινωνία ενεργή, που θα θεωρεί την προστασία των δικαιωμάτων των παιδιών δική της υπόθεση και που θα μιλάει, εγκαίρως, με ενδείξεις και όχι αποδείξεις κακοποίησης».

Δεν ξέρουμε αν σας ανατρίχιασε κι εσάς η οργανωτική φαντασίωση της αρθρογράφου εμείς πάντως φτύσαμε τρεις φορές και κάναμε μία γύρα γύρω από τον εαυτό μας! Γιατί ξέρουμε τι εννοούν όταν λένε «ευάλωτες οικογένειες»: τις ίδιες οικογένειες που εδώ και δύο χρόνια αποτελούν αντικείμενο μπάτσικης διαχείρισης. Ξέρουμε τι εννοούν όταν λένε «μία κοινωνία ενεργή»: πως οι ίδιοι ρουφιάνοι που μας επιτηρούσαν λόγω κορονοϊού, τώρα θα μας επιτηρούν λόγω Πισπιρίγκου. Οι μπάτσοι, οι γιατροί, οι δάσκαλοι αλλά και όλοι οι καλοθελητές ευυπόληπτοι πολίτες. Η επέκταση της επιτήρησης σε κάθε πιτυχή της ζωής μας θα γίνεται με όχημα την «παιδική προστασία».

Γι' αυτό λοιπόν, αν κοιτάξει κανείς πιο προσεκτικά πίσω από το υποκριτικό κλάμα και τις ανατριχιαστικές λεπτομέρειες των αστυνομικών δελτίων γίνεται κατανοτό πως η κρατική ευαισθησία για τις παιδοκτονίες αποτελεί στην πραγματικότητα μήνυμα προς όλες τις γυναί-

μήπως είναι λίγο φασίστες;

Κατάρα στο λαδέμπορα!

«Εφτασα για σεζόν σε πεντάρι στη Ρόδο. Πρώτη μέρα με στέλνουν στο υπόγειο να φέρω κάτι. Και... πέφτω πάνω στις παλέτες με το ηλιέλαιο. Μιλάμε τώρα για κάνα τόνο καβατζωμένο λάδι! Δε σου κάνω πλάκα – το πρώτο πράγμα που μου 'ρθε στο μυαλό ήταν το Βάστα Ρόμελ που έσκουζε το 1940 ο λαδέμπορας. Μαλάκα, τους έχεις δει αυτούς με τα χοτέλ στα Δωδεκάνησα; Ε, δες τους και πες μου αν είναι οι λαδέμπορες του σήμερα... Σιχαμένοι...».

κες της εργατικής τάξης. Και αυτό γιατί αυτές θα πρέπει να εγγυηθούν την κοινωνική συνοχή ακόμα και σε εποχές εμπόλεμες σαν και τη δική μας. Οι βίαιες και καταγιστικές αλλαγές που έχουν επιβληθεί στον τρόπο ζωής και στον τρόπο που σχετιζόμαστε μεταξύ μας έχουν απαραίτητη προϋπόθεση την επέκταση του κρατικού ελέγχου στους τρόπους αναπαραγωγής μας. Τα αστυνομικά δελτία, που κληθήκαμε να συνηθίσουμε και να αποδεχτούμε ως τρόπο εξήγησης του κόσμου μας έχουν αυτή τη λειτουργία. Βάζουν τους πάντες να μιλάνε για το ίδιο πράγμα, με την ίδια γλώσσα και να βρίζουν την εργατική τάξη. Να νομιμοποιούν την αστυνομική μας διαχείριση.

Η στοχοποίηση των γυναικών της εργατικής τάξης στοχεύει στην αναδιάρθρωση και την εκ νέου υποτίμηση της εργασίας εντός κι εκτός σπιτιού. Της εργασίας δηλαδή που είναι η βάση για όλες τις υπόλοιπες. Γνωρίζουν πως για να πειθαρχηθεί ο εσωτερικός εχθρός πρέπει να πειθαρχηθεί η οικογένεια και άρα οι γυναίκες. Γι' αυτό λοιπόν τις ονομάζουν «εσωτερικό κίνδυνο», για το πόσο πειθαρχημένα ή όχι θα εκτελέσουν τα οικιακά τους καθήκοντα μέσα στην οικογένεια. Για το πόσο θαβάλουν πλάτες για την αναδιοργάνωση της αναπαραγωγής και τον κατευνασμό της δυσαρέσκειας. Γιατί τα κράτη ανησυχούν, για την εσωτερική συνοχή των κοινωνιών που δοκιμάζονται από διεθνείς προκλήσεις. Γιατί όπως λέει και ο κύριος Παπαχελάς «οι μεγάλες δυνάμεις πέφτουν συνήθως από μέσα».⁸

1. Περισσότερα για τη σχέση των ειδίσων με την αστυνομία και το Υπουργείο Εσωτερικών δεξ στο *antifa τεύχος 79*, στο άρθρο «Από το αρχηγείο της ΕΛ.ΑΣ. στις οθόνες μας».

2. «Αποτροπισσμός για την επίθεση στον σταθμάρχη από αρνητές μάσκας», *prototheme.gr*, 14/01/2021.

3. Δες στην εκπομπή *Αυτοψία* | Συμμορίες Ανηλίκων, Alpha TV Greece, 20/01/2022.

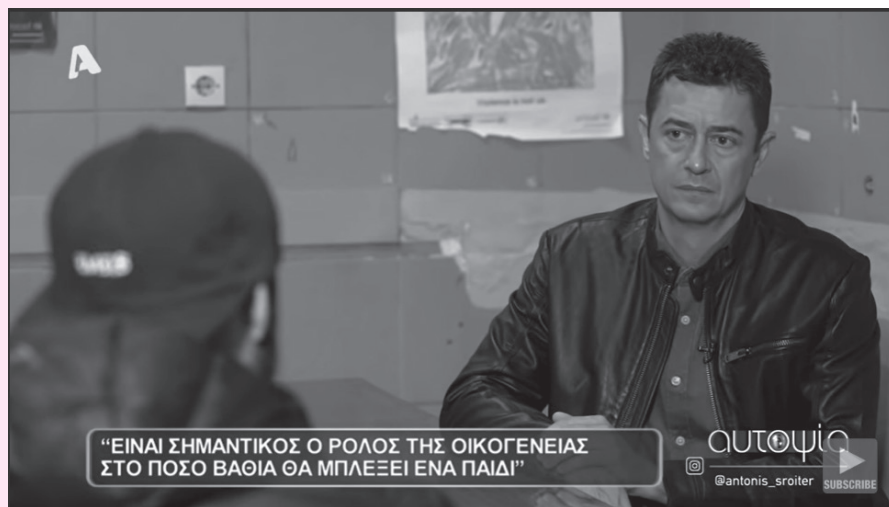
4. Ολύμπιος Δαφέρμος, «Συμμορίες ανηλίκων», *Εφ.Συν.*, 15/11/2021.

5. Βλ. Περισσότερα στο *in.gr*, «Πάτρα: η μητέρα άργησε στην κηδεία της Τζωρτζίνας γιατί ήταν για καφέ», 23/03/2022 και «Πάτρα: «όλη την ώρα από κάπου έμενε έγκυος, πήγαινε και έκανε εκτρώσεις», λένε για την μητέρα», 24/03/2022.

6. Ιωάννα Φωτιάδη, «Το αρχέτυπο της μητέρας καταρρέει», *Καθημερινή*, 01/4/2022.

7. Τασούλα Επτακόλη, «Πώς θα προστατεύσουμε τα παιδιά», *Καθημερινή*, 13/04/2022.

8. Αλέξης Παπαχελάς, «Το κρίσιμο τεστ αντοχής της δύσης», *Καθημερινή*, 03/04/2022.

Καρέ από την ρουφιανοεκπομπή «Αυτοψία» με θέμα τις συμμορίες ανηλίκων. Η λεζάντα θα μπορούσε άνετα να λέει «Είναι αλήθεια ότι γεννήθηκαν με έναν σουγιά στο χέρι».

ΒημαTV

Πάτρα: «Όλη την ώρα από κάπου έμενε έγκυος, πήγαινε έκανε εκτρώσεις», λένε για τη μητέρα

Οι μαρτυρίες που φτάνουν στο Live News για την Ρούλα Πισπιρίγκου δίνουν νέες διαστάσεις στην υπόθεση και προκαλούν αίσθηση.

ΤοBHEMA Team
23.03.2022, 22:20

Μία από τις πολλές «μαρτυρίες» που πλαισίωσαν την υπόθεση. Η παραβολή εδώ είναι σαφής: Μην κάνετε εκτρώσεις, μην έχετε πολλούς ερωτικούς συντρόφους, καθίστε στ' αυγά σας και βγάλτε τον σκασμό.